

Arrest

nr. 217 300 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55/A
9090 MELLE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 8 februari 2008 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 11 februari 2008 om internationale bescherming. Op 12 juni 2008 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 22 december 2016 wordt verzoeker wegens deelneming aan het misdrijf mensensmokkel, valsheid in geschrifte en het wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie veroordeeld tot (onder meer) een gevangenisstraf van negen maanden, met uitstel voor vijf jaar, behalve voor de voorlopige hechtenis.

1.3. Bij schrijven van 8 februari 2018 verzoekt de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) omwille van de hierboven aangehaalde veroordeling.

1.4. Bij aangetekende brief van 8 mei 2018 roept de commissaris-generaal verzoeker op voor een persoonlijk onderhoud omwille van een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 31 mei 2018.

1.5. Op 13 juli 2018 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 juli 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakees te zijn van Arabische origine, geboren op 26 april 1970. U ontvluchtte Irak op 2 januari 2008 naar aanleiding van bedreigingen omwille van uw werk bij de Amerikanen. U werkte van 2005 tot midden 2007 immers als chauffeur voor het Amerikaanse bedrijf QIT waarbij u goederen vervoerde van en naar militaire kampen. Tijdens een van die ritten werd er een aanslag gepleegd op het konvooi waarin u reed en ging uw trekker in vlammen op. U kreeg hieropvolgend enkele dreigbrieven en toen uw broer het loon van zichzelf en u ging ophalen, verdween hij. Toen u vernam dat u ook werd gezocht, verliet u uw land. U arriveerde in België rond 8 februari 2008 waar u op 11 februari een verzoek om internationale bescherming indiende. Hoewel er geen geloof gehecht kon worden aan de door u voorgehouden problemen in Irak, werd u op 13 juni 2008 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op basis van uw herkomst uit Bagdad.

Op 22 december 2016 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel voor 5 jaar, behalve de voorlopige hechtenis, wegens deelname aan een criminele organisatie van mensensmokkelaars waarbij het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin de vreemdeling verkeert; valsheid in geschrifte; en wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie.

Op 12 februari 2018 ontving het CGVS een brief waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

U werd op 31 mei 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS om de mogelijkheid van de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren. Tijdens dit persoonlijk onderhoud beweerde u niets met mensensmokkel te maken te hebben en u tot op heden niet te weten op basis van welke elementen en/of bewijzen u werd veroordeeld. Hiernaast verklaarde u niet naar Bagdad te kunnen terugkeren omwille van de problemen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming had aangehaald. Tot slot haalde u aan dat u uw subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden omdat u hier in België een degelijke job heeft, sinds uw veroordeling de politie zoveel mogelijk helpt en uw kinderen hier opgegroeid zijn en hoofdzakelijk Nederlands spreken. U legde tijdens dit onderhoud geen documenten neer.

B. Motivering

Op 13 juni 2008 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands conflict. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, §1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen dd. 22 december 2016. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel voor 5 jaar, behalve de voorlopige hechtenis, wegens deelname aan een criminele organisatie van mensensmokkelaars waarbij het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin de vreemdeling verkeert; valsheid in geschrifte; en wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie.

Uit de motivering en de strafmaat van het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Zo werd er rekening gehouden met de verzwarende omstandigheden van het misbruik maken van de bijzonder kwetsbare positie van de slachtoffers en het feit dat van de activiteiten een gewoonte werd gemaakt. Bij de straftoemeting werd rekening gehouden met de schending van de redelijke termijn: indien deze niet was verstreken zou de hoofdgevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor vijf jaar behoudens een effectief gedeelte van 9 maanden gevangenisstraf zijn opgelegd. Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 31 mei 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status echter niet rechtvaardigen.

Vooreerst ontkent u simpelweg de feiten en beweert u niets te maken te hebben met mensensmokkel. A. J. (...), de leider van de criminele organisatie, zou enkel uw telefoon hebben gebruikt om een oproep uit te voeren. U was echter helemaal niet op de hoogte van zijn daden als mensensmokkelaar, zo verklaarde u. Voorts beweerde u geen idee te hebben op basis waarvan u werd veroordeeld en tot op heden geen bewijzen van uw schuld te hebben gezien (CGVS, p. 3 - 4). Ook wat betreft uw veroordeling omwille van valsheid in geschrifte, bleef u alle betrokkenheid ontkennen en gaf u aan amper te kunnen lezen en schrijven en aldus geenszins documenten te kunnen vervalsen (CGVS, p. 5-6). U erop gewezen dat een rechtbank u niet zomaar, zonder bewijzen, zou veroordelen tot een celstraf van 9 maanden, had u het dan weer over het feit dat u geen degelijke verdediging door een advocaat kon betalen. Om uw onschuld te kunnen bewijzen, heeft u minstens 10.000 euro nodig, zo meende u (CGVS, p. 6). Zoals reeds eerder gesteld werden de u ten laste gelegde feiten door een vonnis van het Hof van Beroep van Antwerpen als bewezen beschouwd en is het CGVS gebonden aan deze vaststelling. Het louter ontkennen dat u een misdrijf gepleegd heeft, wijzigt hier niets aan en is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Bovendien toont het feit dat u tot op heden de feiten waarvoor u werd veroordeeld zonder meer blijft ontkennen geenszins tot inzicht bent gekomen en geen spijt heeft van de door u gepleegde feiten.

Daarnaast wijst u erop dat u sinds uw veroordeling de politie al verschillende malen heeft geholpen door hen info door te spelen (CGVS, p. 4), niemand kwaad heeft gedaan en middels uw eigen garage uw boterham probeert te verdienen om uw gezin te onderhouden (CGVS, p. 6 en 9). Verder benadrukte u dat uw kinderen op jonge leeftijd naar België kwamen en bijgevolg voornamelijk Nederlands en amper of geen Arabisch spreken (CGVS, p. 8). Dit alles doet evenmin afbreuk aan het feit dat u op 22 december 2016 effectief werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Antwerpen voor de u ten laste gelegde feiten. U werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Tot slot verklaart u momenteel niet naar Irak te kunnen terugkeren omwille van de problemen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming had aangehaald, met name de bedreigingen die u van Jaish al Mehdi (JAM) in Irak zou hebben ontvangen omwille van uw werk voor de Amerikanen (CGVS, p. 7). Echter, zoals reeds eerder beargumenteerd werd in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 juni 2008, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u

aangehaalde problemen omwille van uw werk voor het Amerikaanse bedrijf. Het gegeven dat u nu naar aanleiding van een evaluatie van uw subsidiaire beschermingsstatus louter verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U haalde tevens aan niet meer naar Irak te kunnen terugkeren omdat u daar geen familie meer zou hebben. Uw moeder en zussen zouden ondertussen in Amerika wonen. Enkel uw broer die in 2008 zou zijn ontvoerd en later werd vrijgelaten, woont nog in Irak maar zou sinds de ontvoering gek geworden zijn (CGVS, p. 6-7). Gezien u voldoende initiatiefrijk bleek u zich in een vreemd land, België, te settelen en een eigen zaak uit te bouwen, en gezien de door u aangehaalde problemen in Bagdad niet als geloofwaardig konden worden beschouwd, kon u het CGVS er echter niet van overtuigen dat u zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in uw thuisland, Irak, en uw thuisstad, Bagdad.

U legde geen documenten neer om bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, §1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hieromtrent benadrukt het Commissariaat-generaal dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en

Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische militie geleid. De aanwezigheid van deze militie heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische militie blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdend met onderstaande argumentatie is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Bagdad. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 49/2, 55/4, 55/5/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het recht van verdediging.

Na een zeer beknopte toelichting over de formele en de materiële motiveringsplicht en het citeren van (de relevante delen uit) de artikelen 55/4 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet laat verzoeker het volgende gelden:

"Het CGVS oordeelde echter geheel ten onrechte tot intrekking op grond van artikel 55/5/1 Vreemdelingenwet aangezien het temporeel element manifest niet aanwezig is.

Bovendien blijkt dat het CGVS louter de argumenten van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij het verzoekt om intrekking van de bescherming overneemt, zonder ook maar enig eigen onderzoek van het arrest of van de feiten te hernemen.

DVZ heeft de mogelijkheid om deze interkking te vragen, maar het CGVS moet uiteraard een eigen onderzoek voeren of de interkking noodzakelijk en gerechtvaardigd is volgens de wettelijke bepalingen.

Het CGVS dient te oordelen in het kader van artikel 55/5/1 naar het tijdstip van de toekenning en niet zoals blijkt uit de stukken naar het oogenblik van de intrekking. Mocht het CGVS op dat oogenblik deze informatie hebben, zou zij in dat geval overgegaan zijn tot toekenning van de bescherming, dan wel verzoeker hebben uitgesloten.

Er dient aldus geoordeeld te worden rekening houdende met het oogenblik waarop de bescherming initieel werd toegekend én niet op het oogenblik van de intrekking zelf.

De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld in 2016 (na lange procedure) betreffen tenlasteleggingen (voor alle beklaagden) van 2011 en 2012, zijnde dus van NA de toekenning van de bescherming.

Er is geen sprake van verkeerde voorstelling ten tijde van de behandeling van de aanvraag door het CGVS, er werd geoordeeld op grond van de situatie ter plaatse (Bagdad)!

Het CGVS baseerde zich uitsluitend op grond van 55/5/1§2 incto 55/4 §1 c voor de intrekking.

Dit heeft enkel betrekking op de beoedeling van de feiten op het oogenblik van de toekenning van de bescherming én niet van gebeurlijk latere feiten.

De vreemdeling moet de feiten reeds gepleegd hebben die aanleiding geven tot het misdrijf wil men hem kunnen uitsluiten conform art 55/4 §1 c, hetgeen hier manifest niet het geval is.

Het moet een verwijzing betreffen naar de uitsluiting van de beschermingsstatus voor feiten of tenlasteleggingen gepleegd in het land van oorsprong of welke dermate ernstig zijn dat zij niet te vereenzelvigen zijn met de bescherming welke gezocht werd.

Het CGVS behandelde op geen enkel oogenblik het temporeel element van de feiten, de aard van de feiten of de vraag of deze feiten in aanmerking komen voor uitsluiting (art 55/4 §1c).

De motiveringsplicht (art 62 VW) verplicht het CGVS bovendien de aanvraag (van DVZ) te onderzoeken in al haar aspecten, dus ook of de veroordeling en de feiten dermate zijn dat zij een uitsluiting zouden rechtvaardigen.

Verzoeker was de 12de beklaagde in de procedure.

Uit het administratief dossier blijkt dat er een aanduiding is welke tenlasteleggingen naar verzoeker toe werden gericht (en waarvoor hij werd veroordeeld), er is echter geen enkele motivatie in de bestreden beslissing waarom deze feiten (en veroordeling) de intrekking op zich zouden rechtvaardigen.

Verzoeker werd vervolgd voor 3 tenlastelegging, zijnde deel te hebben uitgemaakt van een criminele organisatie én met betrekking tot één enkele vreemdeling (vervoer én documenten). Er werden geen specifieke andere tenlasteleggingen, inbeuken etc weerhouden buiten ten aanzien van deze éne persoon en lid te zijn van de groep. Louter het gegeven dat er geoordeeld werd dat verzoeker deel was van de organisatie (smokkelroutes gevonden - verklaring verzoeker is voor eigen relaas tijdens CGVS - wat ten gronde door het CGVS zou onderzocht kunnen worden). Het CGVS diende te motiveren waarom de concrete elementen die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling dermate ernstig zijn dat zij een uitsluiting zouden hebben rechtvaardigd op het oogenblik van de initiële beslissing. (hetgeen niet kan want de feiten zijn van latere datum)

De bestreden beslissing herneemt geen enkele motivatie of evaluatie van de ernst van de feiten etc.

Louter het gegeven dat er een straf van 18 maanden zou uitgesproken worden mocht de redelijke termijn niet overschreden zijn, werd weerhouden. Echter verzoeker kreeg slechts 9 maanden, net omwille van de redelijke termijn.

Deze redelijke termijn dient eveneens door het CGVS in overweging te worden genomen bij de beoordeling van het dossier. Sinds de (beweerde) feiten in 2011 tot 2012 zijn er geen feiten gekend, is verzoeker geen gevaar voor de maatschappij of de openbare orde en heeft hij zich perfect verder geïntegreerd.

Ook bij de evaluatie van het 'gevaar' en de interekking diende het CGVS dit element mee in overweging te nemen (art 62 motivatieplicht), maar liet na dit te doen.

Het CGVS heeft verder eveneens de plicht om op grond van 55/5/§3 Vreemdelingenwet een recent onderzoek te voeren naar de verenigbaarheid van de maatregel met artikelen 48/3 en 48/4.

Het CGVS laat manifest na een ernstig onderzoek hiernaar te verrichten.

Verslagen verwijzen naar 2015 (Cedoca 2013-2014 en 2015) met een enige verwijzing naar 2017/2018 zijn geen ernstige beoordeling van de feiten of van de gevaren.

Bovendien heeft verzoeker geen enkel verblijfsrecht of mogelijkheid in Iraq. De familie van verzoeker verblijft in België, is hier legaal en geïntegreerd. De procedure werd niet ten opzicht van de familie gevoerd!

Dat er dan ook geen - minstens geen ernstig - onderzoek is verricht ten aanzien van de verplichting opgenomen in artikel 55/5/§3 van de Vreemdelingenwet aangezien niet de plaats van oorsprong werd onderzocht maar een volkomen andere regio en er geen (ernstige) motivatie is waarom Bagdad in overweging werd genomen.

Verder dient eveneens rekening gehouden te worden met de bepaling van artikel 49 Vreemdelingenwet waarbij de Vreemdeling welke reeds 10 jaar legaal (vanaf aanvraag) in België verblijft niet langer kan onderworpen worden aan een opheffing van het verblijfsrecht.

Dat verzoeker op 11.02.2008 bescherming aanvraag in België en dan ook sinds 11.02.2018 niet meer kan onderworpen worden aan de opheffing van zijn verblijfsrecht.

49

§ 2. [¶] De minister of zijn gemachtigde kan, gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de vluchtelingenstatus op te heffen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4°. [¶] Tijdens de eerste tien jaar verblijf, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde ten allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de vluchtelingenstatus die aan een vreemdeling werd erkend, in te trekken overeenkomstig artikel [- 55/3/1, § 2, 1° en 2°].

49/2

§ 4. [¶] De minister of zijn gemachtigde kan, gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan een vreemdeling werd toegekend, op te heffen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4°. De minister of zijn gemachtigde kan, tijdens de eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig het [¶] artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 2° [¶].

Dat echter blijkt dat hoewel de vraag van DVZ binnen de eerste 10 jaar heeft plaatsgevonden, de intrekking zelf buiten deze termijn heeft plaatsgevonden en dan ook niet langer overgaan tot intrekking.

Het niet toepassen van deze termijn op de beslissing houdende intrekking zou willen zeggen dat er op arbitraire wijze door de minister binnen de 10 jarige periode een aanvraag tot intrekking kan ingesteld

worden, en de Commissaris een onbeperkte termijn zou beschikken om alsdan over de intrekking te beslissen.

Het verzoek houdende intrekking moet bovendien niet ter kennis gebracht worden van de betrokkene waardoor deze in een volledige rechtsonzekerheid zou terechtkomen mocht de beslissing van het CGVS ook niet binnen deze 10jarige periode moeten vallen. Dat er dan sprake is van discriminatie en rechtsonzekerheid welke onaanvaardbaar is.

Dat de termijnoverschrijding ook nergens werd gemotiveerd. Dat er ook hier sprake is van redelijketermijnsvereiste en de schending hiervan.

De Vreemdelingenwet legde een termijn van 60 dagen op waarbinnen het CGVS kan overgaan tot intrekking. Aangezien deze termijn niet werd nageleefd kan ook hierdoor de beslissing (ifv rechtszekerheid) niet langer worden ingetrokken.

Dat er dan ook bijkomend een motivatieprobleem is.

De beslissing werd dan ook onterecht genomen en niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

De verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures gelden, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Te dezen duidt verzoeker niet hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft en toont hij niet aan hoe zijn rechten van verdediging *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 55/4,

§ 1, c), van dezelfde wet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aan verzoeker op 12 juni 2008 toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken omdat (i) er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet nu hij op 22 december 2016 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel voor 5 jaar, behalve de voorlopige hechtenis, wegens *“deelname aan een criminele organisatie van mensensmokkelaars waarbij het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin de vreemdeling verkeert; valsheid in geschrifte; en wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie”* en omdat (ii) de redenen die verzoeker aanbracht tot behoud van zijn status een behoud van de hem eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen rechtvaardigen. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker mag worden teruggeleid naar Bagdad en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. In tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt, bevat de bestreden beslissing wel degelijk motieven waarom de feiten waarvoor hij werd veroordeeld de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus zouden rechtvaardigen, met name omdat uit de motivering en de strafmaat van het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen duidelijk blijkt dat het ernstige feiten betreffen, waarbij er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat daarbij rekening werd gehouden met de verzwarende omstandigheden van het misbruik maken van de bijzonder kwetsbare positie van de slachtoffers en het feit dat van de activiteiten een gewoonte werd gemaakt en dat bij de straftoemeting rekening werd gehouden met de schending van de redelijke termijn. Aldus wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd dat en waarom de door verzoeker gepleegde feiten als ernstig misdrijf dienen te worden gekwalificeerd.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 55/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”

Artikel 55/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat dus uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.4.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling trekt de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus in onder meer ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 1, c), uitgesloten wordt of had moeten zijn. Dit is het geval wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Verzoeker voert aan dat geheel ten onrechte tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus werd besloten *“aangezien het temporeel element manifest niet aanwezig is”*. Volgens verzoeker dient de commissaris-generaal in het kader van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet te oordelen naar het tijdstip van de toekenning en niet naar het ogenblik van de intrekking. Hij voert aan dat de feiten waarvoor hij in 2016 werd veroordeeld dateren van 2011 en 2012 en dus van na de toekenning van de subsidiaire bescherming. Voor zover verzoeker met dit betoog tracht te laten uitschijnen dat de commissaris-generaal op basis van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet niet mocht overgaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van feiten die plaatsvonden na de initiële toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, kan hij niet worden gevolgd. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt immers duidelijk dat de subsidiaire beschermingsstatus niet enkel wordt ingetrokken ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet uitgesloten had moeten zijn, doch ook ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van voornoemde bepaling *“uitgesloten wordt”*. Ook uit de memorie van toelichting bij het artikel 10 van het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, dat heeft geleid tot de invoering van artikel 55/5/1 in de Vreemdelingenwet, blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus niet alleen moet intrekken wanneer *a posteriori* blijkt dat een van de uitsluitingsclausules op de vreemdeling had moeten worden toegepast tijdens de asielprocedure, doch tevens als hij onder dergelijke uitsluitingsclausules valt na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl. St. Kamer, 2014-15, nr. 54-1197/001, 26*).

Voorts meent verzoeker dat rekening moet worden gehouden met de bepaling van artikel 49 van de Vreemdelingenwet *“waarbij de Vreemdeling welke reeds 10 jaar legaal (vanaf aanvraag) in België verblijft niet langer kan onderworpen worden aan een opheffing van het verblijfsrecht”*. Hij citeert hierbij tevens artikel 49/2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat, nu hij op 11 februari 2008 in België om internationale bescherming vroeg, hij sinds 11 februari 2018 niet meer kan worden onderworpen aan de opheffing van zijn verblijfsrecht. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat met de bestreden beslissing de aan hem toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar de artikelen 49 en 49/2 van de Vreemdelingenwet en de termijn van tien jaar die daarin wordt voorzien is in deze dan ook niet dienstig.

Verder stelt verzoeker dat de Vreemdelingenwet *“een termijn van 60 dagen op(legde) waarbinnen het CGVS kan overgaan tot intrekking”*. Hij laat evenwel na *in concreto* te duiden welke bepaling van de Vreemdelingenwet in een dergelijke beperking zou voorzien. Zo verzoeker hiermee doelt op het bepaalde in artikel 49/2, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat uit het niet nemen van een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus binnen de door deze bepaling gestelde termijn niet kan worden afgeleid dat de subsidiaire beschermingsstatus niet ingetrokken zou kunnen worden. De Raad wijst er tevens op dat in artikel 49/2, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het volgende wordt gestipuleerd: *“De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°*. Hieruit blijkt dat er *in casu* – waar toepassing werd gemaakt van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet – geen beperking in de tijd bestaat met betrekking tot de mogelijkheid voor de minister of zijn gemachtigde om aan de commissaris-generaal te vragen om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Voorts is de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1 in te trekken en bevat noch artikel 55/5/1, noch artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet een beperking in de tijd voor de commissaris-generaal om over te gaan tot een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is de commissaris-generaal te dezen *ratione temporis* bevoegd om de aan verzoeker op 12 juni 2008 toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, §1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen dd. 22 december 2016. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 9 maanden met uitstel voor 5 jaar, behalve de voorlopige hechtenis, wegens deelname aan een criminele organisatie van mensensmokkelaars waarbij het misdrijf werd gepleegd door misbruik te maken van de bijzonder kwetsbare situatie waarin de vreemdeling verkeert; valsheid in geschrifte; en wetens en willens deel uitmaken van een criminele organisatie.

Uit de motivering en de strafmaat van het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Zo werd er rekening gehouden met de verzwarende omstandigheden van het misbruik maken van de bijzonder kwetsbare positie van de slachtoffers en het feit dat van de activiteiten een gewoonte werd gemaakt. Bij de straftoemeting werd rekening gehouden met de schending van de redelijke termijn: indien deze niet was verstreken zou de hoofdgevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor vijf jaar behoudens een effectief gedeelte van 9 maanden gevangenisstraf zijn opgelegd. Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 § 2 ingetrokken.

U werd op 31 mei 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status echter niet rechtvaardigen.

Vooreerst ontkent u simpelweg de feiten en beweert u niets te maken te hebben met mensensmokkel. A. J. (...), de leider van de criminele organisatie, zou enkel uw telefoon hebben gebruikt om een oproep uit te voeren. U was echter helemaal niet op de hoogte van zijn daden als mensensmokkelaar, zo verklaarde u. Voorts beweerde u geen idee te hebben op basis waarvan u werd veroordeeld en tot op heden geen bewijzen van uw schuld te hebben gezien (CGVS, p. 3 - 4). Ook wat betreft uw veroordeling omwille van valsheid in geschrifte, bleef u alle betrokkenheid ontkennen en gaf u aan amper te kunnen lezen en schrijven en aldus geenszins documenten te kunnen vervalsen (CGVS, p. 5-6). U erop gewezen dat een rechtbank u niet zomaar, zonder bewijzen, zou veroordelen tot een celstraf van 9 maanden, had u het dan weer over het feit dat u geen degelijke verdediging door een advocaat kon betalen. Om uw onschuld te kunnen bewijzen, heeft u minstens 10.000 euro nodig, zo meende u (CGVS, p. 6). Zoals reeds eerder gesteld werden de u ten laste gelegde feiten door een vonnis van het Hof van Beroep van Antwerpen als bewezen beschouwd en is het CGVS gebonden aan deze vaststelling. Het louter ontkennen dat u een misdrijf gepleegd heeft, wijzigt hier niets aan en is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Bovendien toont het feit dat u tot op heden de feiten waarvoor u werd veroordeeld zonder meer blijft ontkennen geenszins tot inzicht bent gekomen en geen spijt heeft van de door u gepleegde feiten.

Daarnaast wijst u erop dat u sinds uw veroordeling de politie al verschillende malen heeft geholpen door hen info door te spelen (CGVS, p. 4), niemand kwaad heeft gedaan en middels uw eigen garage uw boterham probeert te verdienen om uw gezin te onderhouden (CGVS, p. 6 en 9). Verder benadrukte u dat uw kinderen op jonge leeftijd naar België kwamen en bijgevolg voornamelijk Nederlands en amper of geen Arabisch spreken (CGVS, p. 8). Dit alles doet evenmin afbreuk aan het feit dat u op 22 december 2016 effectief werd veroordeeld door het Hof van Beroep van Antwerpen voor de u ten laste gelegde feiten. U werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Tot slot verklaart u momenteel niet naar Irak te kunnen terugkeren omwille van de problemen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming had aangehaald, met name de bedreigingen die u van Jaish al Mehdi (JAM) in Irak zou hebben ontvangen omwille van uw werk voor de Amerikanen (CGVS, p. 7). Echter, zoals reeds eerder beargumenteerd werd in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 13 juni 2008, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen omwille van uw werk voor het Amerikaanse bedrijf. Het gegeven dat u nu naar aanleiding van een evaluatie van uw subsidiaire beschermingsstatus louter verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. U haalde tevens aan niet meer naar Irak te kunnen terugkeren omdat u daar geen familie meer zou hebben. Uw moeder en zussen zouden ondertussen in Amerika wonen. Enkel uw broer die in 2008 zou zijn ontvoerd en later werd vrijgelaten, woont nog in Irak maar zou sinds de ontvoering gek geworden zijn (CGVS, p. 6-7). Gezien u voldoende initiatiefrijk bleek u zich in een vreemd land, België, te settelen en een eigen zaak uit te bouwen, en gezien de door u aangehaalde problemen in Bagdad niet als geloofwaardig konden worden beschouwd, kon u het CGVS er echter niet

van overtuigen dat u zich niet opnieuw zou kunnen vestigen in uw thuisland, Irak, en uw thuisstad, Bagdad.

U legde geen documenten neer om bovenstaande vaststellingen te weerleggen."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat de feiten reeds dateren van de periode tussen 2011 en 2012 en dat verzoeker sedertdien geen andere ernstige feiten meer zou hebben gepleegd of hiervoor niet werd veroordeeld, doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zich heeft bezondigd aan het plegen van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt aan dit gegeven afbreuk gedaan door de omstandigheid dat verzoeker geen gevaar voor de maatschappij of de openbare orde meer zou zijn en zich verder perfect geïntegreerd zou hebben of door de omstandigheid dat zijn familie legaal in België verblijft en hier geïntegreerd is.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/5/1, § 2, 1°, *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker.

2.3.4.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden op grond van artikel 55/5/1, § 1, of § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker poneert dat het CGVS geen ernstig onderzoek zou hebben gevoerd naar de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de voormelde artikelen, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere en aperte miskennis vormt van zowel de inhoud van de bestreden beslissing als deze van het administratief dossier. In de bestreden beslissing worden aan voormeld advies en aan de hand van de stukken opgenomen in het administratief dossier immers meer dan twee bladzijden besteed.

In de mate dat verzoeker inhoudelijke argumenten aanvoert tegen het door de commissaris-generaal verstrekte advies, wijst de Raad erop dat, hoewel dit advies in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum* voorkomt, het te onderscheiden is van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt dan ook geen aanvechtbare rechtshandeling (*cf.* RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Het voorwerp van onderhavig beroep dient zich te beperken tot de beslissing tot intrekking van de initieel aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure.

2.3.5. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoeker op 12 juni 2008 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN